

УДК 343.18

Городецька Марина Сергіївна,

докторант

(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3228-6299>

ЩОДО МОЖЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ПРОКУРОРОМ

Статтю присвячено дослідженню окремих питань щодо можливості здійснення досудового розслідування прокурором. Проаналізовано вимоги міжнародно-правових норм щодо можливості здійснення прокурором досудового розслідування. Досліджено походження загальнодержавних та кримінальних процесуальних функцій прокурора та органів досудового розслідування. Визначено, що міжнародно-правовими нормами допускається проведення поліцейського розслідування прокурором, проте іноземний досвід переважно представлений здійсненням поліцейського розслідування окремим органом під керівництвом прокурора.

Ключові слова: прокурор; слідчий; органи досудового розслідування; компетенція; предмет відання; функції.

Постановка проблеми. У 1995 році при набутті членства в Раді Європи, наша держава взяла на себе зобов'язання, пов'язані з позбавленням прокуратури функції досудового розслідування. У цьому напрямку було внесено ряд змін до законодавства, які викликають досить суперечливі оцінки серед науковців, практиків та пересічних громадян [1; 2, с. 1; 3]. Одночасно слід відмітити, що, незважаючи на проголошену тенденцію щодо позбавлення прокуратури загальнодержавної функції досудового розслідування, ґрунтуючись лише на аналізі норм кримінального процесуального законодавства, можна зробити висновок, що прокурору як процесуальному керівнику надано такі процесуальні повноваження, використання яких дозволяє йому проводити досудове розслідування самостійно в повному обсязі, не залучаючи слідчого чи оперативні підрозділи.

Враховуючи такі розбіжності в законодавчому регулюванні та суперечливі погляди щодо реформування органів прокуратури в даному напрямку, можна зазначити, що питання щодо можливості провадження досудового розслідування прокурором є актуальним.

Аналіз останніх досліджень. Серед вчених, сферою інтересів яких є дослідження проблем кримінального процесу, досить популярною є теми, пов'язані з регулюванням процесуальних повноважень прокурора, здійснення ним процесуального керівництва, підтримання державного обвинувачення, співвідношення його компетенції з керівником органу досудового розслідування. Тут слід відмітити роботи таких учених, як Р. Г. Ботвінов, І. В. Гловюк, А. Ю. Гнатюк, Ю. М. Грошевий, І. В. Єна, В. С. Зеленецький, О. В. Капліна, Л. М. Лобойко, М. А. Погорецький, С.В. Пшенічко, О. Ю. Татаров та інших. Слід зазначити, що питання досудового розслідування в даному контексті переважно розглядаються під час дослідження компетенції слідчих прокуратури. Проте здійснення досудового розслідування самим прокурором як процесуальним керівником залишається без належної уваги.

Метою дослідження є результат у вигляді отримання нових знань щодо провадження досудового розслідування прокурором. Для досягнення зазначеної мети слід виконати такі **завдання:** 1) проаналізувати вимоги міжнародно-правових норм щодо провадження

досудового розслідування прокурором; 2) проаналізувати походження загальнодержавних та кримінальних процесуальних функцій вказаних суб'єктів.

Виклад основного матеріалу. У Рекомендації (2000) 19 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо ролі служби публічного обвинувачення в системі кримінальної юстиції, ухваленій 6 жовтня 2000 року, щодо взаємовідносин між прокуратурою та поліцією визначено, що існує певне розходження між тими державами, в яких поліцейська служба є незалежною від прокуратури і користується значними повноваженнями не тільки у ході проведення розслідувань, а часто і під час прийняття рішення щодо кримінального переслідування, і тими, в яких її діяльність знаходиться під наглядом або під керівництвом прокурора. Пункти 22 та 23 вказаної Рекомендації присвячені певним пропозиціям, які адресовані саме цим двом групам держав [4]. Тобто у своїх рекомендаціях Рада Європи відзначає поділ держав-членів на дві групи: 1) держави, в яких поліцейська служба є незалежною від прокуратури; 2) держави, в яких поліція або знаходиться під керуванням прокуратури, або поліцейські розслідування проводяться прокурором, чи прокурор здійснює над ними нагляд.

Отже, європейська спільнота припускає провадження розслідування саме прокурором. Проте справедливим буде зазначити, що іноземний досвід переважно представляє сторону обвинувачення такими суб'єктами, як прокурор та підлеглий йому слідчий, або детектив, або поліцейський. Наприклад, у кримінальному процесі Німеччини провадиться прокурорське дізнання. Прокурор здійснює досудове провадження, залучаючи поліцію до виконання своїх завдань [5, с. 359; 6].

У навчальному посібнику з кримінального процесу автори Л. М. Лобойко та О. А. Банчук зазначають, що теоретично функцію розслідування можна було б передати до служби обвинувачення (прокуратури – уточнення наше). Проте практично, на думку авторів, це здійснити неможливо з історичних, політичних, економічних та інших причин. На заваді стоїть невідповідність технічних та людських ресурсів служби обвинувачення порівняно з поліцією як органом виконавчої влади. Також автори Л. М. Лобойко та О. А. Банчук вказують на недоцільність підготовки обвинувачення самими обвинувачами із суто процесуальних причин [7, с. 63].

Щодо можливості самостійного здійснення прокурором кримінальних процесуальних дій, автор А. Ю. Гнатюк відзначає певні можливі недоліки. Так, під час проведеного дисертаційного дослідження він доходить висновку про те, що врегулювання повноважень прокурора щодо самостійного здійснення ним процесуальних дій має відбуватися з урахуванням принципу незмінності прокурора. Наявність цього принципу означає, що прокурор, який здійснює процесуальне керівництво і нагляд за досудовим розслідуванням, висуває обвинувачення і сам же розслідує кримінальне правопорушення, по-перше, здійснює нагляд за своєю ж діяльністю і керує своїми ж діями, а по-друге, він не має в суді права підтримувати державне обвинувачення, бо через виконання обов'язків слідчого стає свідком у суді, а тому підлягає відводу [8, с. 11].

Такі висновки автора, на нашу думку, є дещо спірними та заслуговують певної критики. Так, будь-яка діяльність, виконувана суб'єктом, передбачає його самоорганізацію та самоконтроль. Взагалі прив'язка до визначеного в законодавчій нормі процесуального керівництва прокурора не може бути перешкодою до здійснюваного ним розслідування, зважаючи на визначені в тому ж законі його процесуальні повноваження, про що ми зазначали раніше [9, с. 188].

Стосовно вказаної А. Ю. Гнатюком втрати прокурором права підтримувати державне обвинувачення та його відводу, оскільки через виконання обов'язків слідчого він стає свідком у суді, частково можна погодитись. Дійсно, у разі перевірки в суді достовірності, допустимості та належності певних доказів, суб'єкт, який здійснював збирання даних доказів під час досудового розслідування (як правило, це слідчий), може бути допитаний в суді як свідок. А тому, у разі здійснення досудового розслідування прокурором, перспек-

тива перетворитися на свідка, безперечно, вступає у конфлікт із принципом незмінності прокурора.

Враховуючи безперечну перевагу в технічних можливостях та людських ресурсах правоохоронних органів, які знаходяться у складі виконавчих органів влади, а також зважуючи на ризики процесуальної неефективності, можна погодитися з аргументом щодо неефективності поєднання прокурором досудового розслідування та представництва державного обвинувачення. Проте даний аргумент не обґрунтовує, на нашу думку, повного остракізму положення щодо здійснення прокурором досудового розслідування, яке може мати місце у разі потреби.

Між тим, у міжнародних документах наполегливо підкреслюється необхідність «чіткого відокремлення ролі поліції та служби обвинувачення» [10, с. 20]. Також Парламентська асамблея Ради Європи в Рекомендації № 1604 (2003) «Про роль служби публічних обвинувачів в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права» серед інших рекомендацій надала пропозицію урядам держав-членів щодо необхідності того, щоб відповідальність за обвинувачення покладалася на самостійні органи, незалежні від поліції [11]. Із зазначених міжнародно-правових норм слід виокремити дві основні ідеї: 1) щодо відокремлення ролі поліції та служби обвинувачення; 2) щодо покладення відповідальності за обвинувачення на самостійні органи, незалежні від поліції.

Одразу слід зазначити, що з прийняттям у 2012 році нового Кримінального процесуального кодексу проблему відповідальності органів досудового розслідування було вирішено. Як вірно зазначив у дисертаційному дослідженні А. Ю. Гнатюк, на прокурора покладено як процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, так і відповідальність за його результати [8, с. 28]. Автор додає, що «... при цьому прокурор несе відповідальність за результати діяльності не лише тієї, яку він здійснював особисто, а й здійсненої органами досудового розслідування. А точніше – за результати усієї досудової кримінальної процесуальної діяльності» [8, с. 35]. Далі він підкреслює, що «...слідчий несе відповідальність лише за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій» (ч. 1 ст. 40), «...спрямування слідства (розслідування) виключене з числа завдань слідчого. Але це завдання мало бути покладене на іншого учасника, яким і став прокурор, який здійснює процесуальне керівництво досудовим розслідуванням» (ч. 2 ст. 36 КПК) [8, с. 38], «...приймавши рішення про затвердження обвинувального акту, прокурор покладає на себе усю відповідальність за законність досудового розслідування, починаючи від моменту прийняття і реєстрації заяви про кримінальне правопорушення до складання слідчим чи самим прокурором процесуального документа, підсумкового для стадії розслідування» [8, с. 83]. У своєму дослідженні А. Ю. Гнатюк досить вичерпно розглянув питання розподілу відповідальності.

Отже, з прийняттям нового кримінального процесуального закону питання розподілу відповідальності між органами розслідування та прокурором вирішене та не потребує, на наш погляд, додаткової уваги.

Розгляд питання щодо відокремлення ролі органів розслідування від ролі прокурора пов'язаний з розглядом їх кримінальної процесуальної функції. Підтримуючи позицію здійснення вказаними суб'єктами кримінальної процесуальної функції обвинувачення (або кримінального переслідування), проаналізуємо походження загальнодержавних та кримінальних процесуальних функцій вказаних суб'єктів.

Дослідники англосаксонської системи кримінального процесу, зокрема кримінального процесу Англії та Уельсу, підкреслюють, що повноваження поліції щодо розшуку та збирання доказів, застосування заходів примусу стосовно підозрюваних є похідними від її загального обов'язку щодо підтримання громадського порядку («королівського» миру) [12, с. 8–9]. У той час як впровадження прокуратури пов'язане з перетворенням приватного кримінального обвинувачення в суді на публічне [13; 14, с. 12]. «Поступово відбираючи у потерпілого процесуальні права щодо кримінального переслідування та обвинувачення

підсудного, держава була змушеною формувати окремий правовий інститут, який підтримував би від її імені обвинувачення, яке трансформувалося із приватної функції в публічну. Ці процеси зумовили становлення прокуратури, яке відбувалося з певними особливостями в різних державах Європи» [15, с. 142]. Так, у витоків запровадження такої фігури, як прокурор, стоїть представництво «королівських інтересів» у суді, тоді як у запровадженні поліції – підтримання «королівського миру». Іншими словами, історичним підґрунтям діяльності поліцейських підрозділів є підтримання «публічного миру» у розумінні «суспільного спокою», водночас історичним підґрунтям діяльності прокуратури є представництво державних, тобто публічних інтересів у суді.

У Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи № 690 (1979) «Про Декларацію про поліцію» визначено статус поліції таким чином: «Поліцейські сили є публічною службою, створеною відповідно до закону, яка повинна нести відповідальність за підтримання та забезпечення правопорядку» [16, с. 17]. Забезпечення публічного спокою, боротьба зі злочинністю, забезпечення спокою та закону в суспільстві, забезпечення правопорядку – саме так визначаються класичні загальні цілі поліції в міжнародних документах [17, с. 12], до того ж підкреслюється, що робота вказаних службовців є суспільною послугою [18, с. 20, 24, 31].

Приблизно так само врегульовано і у вітчизняному законодавстві, відповідно до статті 2 Закону України «Про Національну поліцію» визначено, що завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах:

- 1) забезпечення публічної безпеки і порядку;
- 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави;
- 3) протидії злочинності;
- 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [19].

Окрім органів Національної поліції, інші відомства також містять суб'єктів, що здійснюють розслідування кримінальних проваджень у межах кримінальної процесуальної функції обвинувачення, та оперативні підрозділи. Проте щодо розглядуваного нами предмета дослідження, у даному випадку між ними немає принципової різниці, всі ці відомства, які містять у своєму складі слідчі та оперативні підрозділи, можна назвати органами «правоохоронного спрямування». Тому можна не зупинятися окремо на кожному з цих відомств, а розглянути підстави розподілу предмета відання між прокурором та слідчими і оперативними підрозділами, акцентуючи увагу на органах Національної поліції.

Отже, кримінальна процесуальна функція державних органів – слідчих та оперативних підрозділів – трансформується із загальнодержавних функцій суспільної безпеки, боротьби зі злочинністю, підтримання правопорядку у суспільстві. Держава в межах кримінального процесу через виконавчу гілку влади реалізує своє завдання боротьби зі злочинністю та підтримання публічного правопорядку.

Походження прокуратури пов'язане з публічним представництвом у суді з метою виконання того ж загальнодержавного завдання забезпечення безпеки громадян та боротьби зі злочинністю. Прокурор представляє державу в суді, підтримуючи кримінальний позов щодо вчиненого злочину, про який стало відомо органам «поліцейського спрямування» під час виконання їх загальнодержавної функції підтримання правопорядку у суспільстві. В основі обвинувачення прокурора лежить представництво ним інтересів держави (суспільства) в суді: держава постає перед судом в особі свого представника на рівні з людиною, що захищається від висунутого проти неї кримінального позову – обвинувачення. А в основі обвинувачення слідчих та оперативних підрозділів лежить підтримання правопорядку в суспільстві, звідси й розслідування кримінальних правопорушень, викриття винної особи, збирання доказів для державного обвинувача, щоб той міг відстоювати інтереси держави в суді під час підтримання кримінального позову.

Про злочин органам поліції стає відомо під час виконання їх загальнодержавної функції забезпечення правопорядку, і таким чином вони залучаються у кримінальний процес. Тоді як прокурор залучається у кримінальне провадження як представник державного обвинувачення в результаті повідомлення його органами поліції про виявлене ними кримінальне правопорушення і, відповідно, про існуючу необхідність прийняти рішення про кримінальне провадження та оголошення публічного кримінального позову прокурором від імені держави.

Отже, основне завдання, основний тягар щодо обвинувачення від імені держави лежить на прокурорів, а слідчі та оперативні підрозділи як представники органів державної виконавчої влади здійснюють кримінальне розслідування в межах виконання своєї загальнодержавної функції підтримання правопорядку, здійснення якої завершується з переданням матеріалів до суду. Діяльність слідчих та оперативних підрозділів є суто допоміжною, їх результати використовує державний обвинувач у суді, де вказані органи втрачають будь-яку свою правоздатність. Оскільки в межах судового розгляду реалізації загальнодержавного завдання щодо забезпечення суспільного правопорядку з приводу вчиненого кримінального правопорушення відбуватися не може. У судовому розгляді також підтримується певний порядок, але його підтримання знаходиться в межах компетенції зовсім інших підрозділів державних органів.

Таким чином, враховуючи дослідження історичного підґрунтя здійснення кримінальних процесуальних функцій органами досудового розслідування (підтримання «публічного миру» в розумінні «суспільного спокою») та державним обвинувачем (представництво державних, тобто публічних інтересів у суді), можна зробити висновок щодо бажаного розмежування між суб'єктами здійснення досудового розслідування та підтримання державного обвинувачення.

У результаті проведеного дослідження можна зробити такі **висновки**:

1. Міжнародно-правовими нормами допускається проведення поліцейського розслідування прокурором, проте іноземний досвід переважно представлений здійсненням поліцейського розслідування окремим органом під керівництвом прокурора. Міжнародно-правові норми містять такі вимоги щодо здійснення досудового розслідування прокурором: 1) відокремлення ролі поліції та служби обвинувачення та 2) покладення відповідальності за обвинувачення на самостійні органи, незалежні від поліції.

2. Дослідження історичного підґрунтя здійснення кримінальних процесуальних функцій органами досудового розслідування (підтримання «публічного миру» в розумінні «суспільного спокою») та державним обвинувачем (представництво публічних інтересів у суді), дає підстави для висновку щодо бажаного розмежування досудового розслідування та підтримання державного обвинувачення між суб'єктами.

Для здійснення **подальших наукових розвідок можна визначити такі напрями**: 1) дослідження співвідношення предметів відання прокурора та керівника органу досудового розслідування у кримінальному процесі; 2) дослідження співвідношення предметів відання прокурора та органів досудового розслідування у кримінальному процесі.

Список використаних джерел

1. Прокуратура незалежної України – Генеральна прокуратура України. *Інформація з офіційного сайту Генеральної прокуратури України*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/independent_ukraine.html (дата звернення: 01.12.2018).
2. Юрчишин В. М. Функції безпосередньої участі прокурора у розслідуванні кримінальних справ за новим КПК України: бути чи не бути? *Часопис Академії адвокатури України*. 2'2012. № 15. С. 1–7.
3. Позбавлення прокуратури функцій досудового слідства – це обман суспільства. Експертні висновки Генпрокурора М. Голомша, О. Баганець, журналіст Д. Гнап про звіт Генпрокурора Ю.Луценка. *Відеосюжет телеканалу «ZIK»*. 24 травня 2017 року. URL: <https://zik.ua/tv/video/84521> (дата звернення: 01.12.2018).

4. Рекомендація R (2000) 19 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо ролі служби публічного обвинувачення в системі кримінальної юстиції, ухвалена 6 жовтня 2000 року. URL:

[http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/7442a47eb0b374b9c2257d8700495f8b/\\$FILE/%D0%A0%D0%B5%D0%BA%D0%BE%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%20Rec%20\(2000\)%2019.pdf](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/7442a47eb0b374b9c2257d8700495f8b/$FILE/%D0%A0%D0%B5%D0%BA%D0%BE%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%20Rec%20(2000)%2019.pdf) (дата звернення: 01.12.2018).

5. Луцик В. В. Процесуальне керівництво досудовим розслідуванням як функція прокуратури у кримінальному процесі Німеччини. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 3/1. С. 359–361. URL: http://pap.in.ua/3-1_2013/9/Lutsyk%20V.V..pdf. (дата звернення: 01.12.2018).

6. Кримінально-процесуальний кодекс Федеративної Республіки Німеччина. URL: http://translate.google.com.ua/translate?hl=uk&langpair=en|uk&u=http://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes&prev=/translate_s%3Fhl%3Duk%26q%3D%25D0%259A%25D1%2580%25D0%25B8%25D0%25BC%25D1%2596%25D0%25BD%25D0%25B0%25D0%25BB%25D1%258C%25D0%25BD%25D0%25BE%25D0%25BF%25D1%2580%25D0%25BE%25D1%2586%25D0%25B5%25D1%2581%25D1%2583%25D0%25B0%25D0%25BB%25D1%258C%25D0%25BD%25D0%25B8%25D0%25B9%2B%25D0%25BA%25D0%25BE%25D0%25B4%25D0%25B5%25D0%25BA%25D1%2581%2B%25D0%259D%25D1%2596%25D0%25BC%25D0%25B5%25D1%2587%25D1%2587%25D0%25B8%25D0%25BD%25D0%25B8%26tq%3DCode%2Bof%2BCriminal%2BProcedure%2Bin%2BGermany%26sl%3Duk%26tl%3Den

(дата звернення: 01.12.2018).

7. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес: навч. посіб. Київ: Ваіте, 2014. 280 с.

8. Гнатюк А. Ю. Функціональна структура кримінальної процесуальної діяльності прокурора у досудовому провадженні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Кривий Ріг, 2016. 187 с.

9. Городецька М. С. Окремі питання розмежування компетенції прокурора та органів досудового розслідування на рівні функціонального предмета відання. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2018. № 16. С. 184–189.

10. Додаток до Рекомендації Rec (2001) 10 Комітету Міністрів державам-учасникам Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики». *Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство* / за заг. редакцією О. А. Банчука. Київ: Москаленко О. М., 2013. 588 с.

11. Рекомендація Парламентської асамблеї Ради Європи № 1604 (2003) «Про роль служби публічних обвинувачів в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права». URL: http://pravo.org.ua/files/_com_split_1.pdf (дата звернення: 01.12.2018).

12. Стойко Н. Г., Шагинян А. С. Уголовный процесс Англии и Уэльса, Бельгии и Дании: сравнительно-правовой аспект. Красноярск: Красноярский государственный университет, 1997. 82 с.

13. Сиротин А. Краткий обзор истории развития частного обвинения в общем праве. URL: http://sudnet.ru/node/1227#_ftn17 (дата звернення: 01.12.2018).

14. Мичко М. І. Проблеми функцій і організаційного устрою прокуратури України: автореф. дис. ... доктора. юрид. наук : 12.00.10. Нац. юрид. академія Укр. ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2002. 39 с.

15. Холодницький Н. Зародження європейської концепції прокуратури та її рецепція у Сполучених Штатах Америки. *Вісник Львівського університету*. Серія юридична. 2014. Вип. 59. С. 141–147.

16. Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи № 690 (1979) «Про Декларацію про поліцію». *Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство* / За заг. редакцією О. А. Банчука. Київ: Москаленко О. М., 2013. 588 с.

17. Основоположні принципи застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку (прийняті восьмим Конгресом ООН з попередження злочинності та поведінки з порушниками, Гавана, Куба, 27 серпня – 7 вересня 1990 року). *Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство* / за заг. редакцією О. А. Банчука. Київ: Москаленко О. М., 2013. 588 с.

18. Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство / за заг. редакцією О. А. Банчука. Київ: Москаленко О. М., 2013. 588 с.

19. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 01.12.2018).

Городецкая Марина Сергеевна,
докторант
(Донецкий юридический институт МВД Украины, г. Кривой Рог)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3228-6299>

О ВОЗМОЖНОСТИ ОСУЩЕСТВЛЕНИЯ ПРОИЗВОДСТВА ДОСУДЕБНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ ПРОКУРОРОМ

Статья посвящена исследованию отдельных вопросов относительно возможности осуществления досудебного расследования прокурором. Проанализированы требования международно-правовых норм относительно возможности осуществления прокурором досудебного расследования. Исследовано происхождение общегосударственных и уголовных процессуальных функций прокурора и органов досудебного расследования. Определено, что международно-правовыми нормами допускается проведение полицейского расследования прокурором, однако зарубежный опыт преимущественно представлен осуществлением полицейского расследования отдельным органом под руководством прокурора.

Ключевые слова: прокурор; следователь; органы досудебного расследования; предмет ведения; функции.

Horodetska Maryna Sergeevna,
Doctoral student
(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kriviyi Rih)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3228-6299>

CONCERNING THE POSSIBILITY OF PROSECUTOR'S PRE-TRIAL INVESTIGATION

The article is devoted to the study of certain issues concerning the possibility of prosecutor's pre-trial investigation. The requirements of international legal norms concerning the possibility of prosecutor's pre-trial investigation is being analyzed. It is determined that international law allows prosecutors to conduct a police investigation, however, foreign experience is mainly represented by the police investigation as a separate body under the prosecutor's direction.

The article establishes that, taking into account the undoubted advantage of the technical capabilities and human resources of law enforcement bodies that are part of the executive branch, as well as considering the risks of procedural inefficiency, one can agree with the argument about the ineffectiveness of the combination of the prosecutor's pre-trial investigation and the representation of the state prosecution.

The study found that the main burden of prosecution on behalf of the state lies with the prosecutor, and investigative and operational units as representatives of state executive bodies conduct criminal investigations within the framework of fulfilling their national functions of maintaining law and order, the exercise of which ends with the transfer of materials to the court. The origin of the national and criminal procedural functions of the prosecutor and the bodies of pre-trial investigation was investigated. It is determined that the origins of the introduction of such a figure as a prosecutor is the representation of "royal interests" in court, while in the introduction of the police - the maintenance of "royal order". In other words, the historical basis for the activities of the police units is the maintenance of "public order" in the sense of "social order", while the historical basis of the activities of the prosecutor's office is the representation of the state, that is, public interests in the court.

Key words: prosecutor; investigator; bodies of pre-trial investigation; competence; subject of jurisdiction; functions.

Надійшла до редколегії 29.11.2018